

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 784/2016-70

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 14. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša v konaní o sťažnosti [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 2/2001, za účasti Okresného súdu Kežmarok, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 2/2001 porušené boli.

2. Okresnému súdu Kežmarok p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 2/2011 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 8 000 € (slovom osemtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Kežmarok p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Kežmarok j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 303,16 € (slovom tristotri eur a šesťnásť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 2/2001.

Zo sťažnosti, z jej príloh a z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 6 T 2/2001 vyplýva, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Kežmarok (ďalej aj „okresná prokuratúra“) podala 2. januára 2001 na sťažovateľa obžalobu pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) a § 156 ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný

zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon z roku 1961“), o ktorej vedie okresný súd konanie pod sp. zn. 6 T 2/2001.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„... Z obsahu trestného spisu sťažovateľa, z pohľadu doteraz uvedených skutočností a z celkového postupu Okresného súdu Kežmarok možno vyvodiť záver o zjavných prieťahoch v trestnom konaní, za ktoré bezpochyby zodpovedá samotný Okresný súd Kežmarok.

Okresný súd Kežmarok dlhodobo nevykonával žiadne úkony v trestnom konaní zväčša potom, čo mu bol spis opakovane vrátený z Krajského súdu v Prešove na ďalšie prejednanie a rozhodnutie (po zrušení príslušných rozhodnutí Okresného súdu Kežmarok v dôsledku dôvodne podaných opravných prostriedkov zo strany sťažovateľa). Týmto boli zapríčinené výrazné prieťahy v súdnom konaní.

Odhliadnuc od toho možno v postupe Okresného súdu Kežmarok badať viaceré procesné pochybenia, a to počnúc najvýraznejším procesným pochybením v podobe rozhodovania v trestnom konaní po zmene členov senátu bez súhlasu sťažovateľa. V súčasnosti sa z tohto dôvodu opakuje vykonávanie celého dokazovania a trestné konanie naďalej pokračuje.

Ako pochybenie Okresného súdu Kežmarok vníma sťažovateľ tiež to, že tento súd opakovane vydal nepreskúmateľné rozhodnutie, ktoré bolo pre nedostatok dôvodov zrušené a vec bola vrátená Okresnému súdu Kežmarok na ďalšie konanie.

Za najzávažnejšie pochybenie však sťažovateľ považuje bezdôvodnú, dlhodobú a opakovanú nečinnosť Okresného súdu Kežmarok, na ktorú sťažovateľ poukázal vo svojich sťažnostiach na nečinnosť tohto súdu.

Nečinnosť Okresného súdu Kežmarok a spôsobovanie zbytočných prieťahov napokon konštatoval aj predseda Krajského súdu v Prešove, na ktorého sa sťažovateľ obrátil so svojou mimoriadnou sťažnosťou na prieťahy v trestnom konaní.

... sťažovateľ dodáva, že vznik zbytočných prieťahov v trestnom konaní v priamej príčinnej súvislosti s postupom Okresného súdu Kežmarok je podľa sťažovateľa celkom evidentný a preukázateľný nielen obsahom trestného spisu č. k. 6 T 2/2001, ale aj samotnou dĺžkou trestného konania.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Kežmarok v trestnom konaní vedenom pod č. k. 6 T 2/2001 porušené bolo.

Okresnému súdu Kežmarok v trestnom konaní vedenom pod č. k. 6 T 2/2001 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50.000 Eur (slovom päťdesiat tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Kežmarok povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Okresný súd Kežmarok je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 303,16 Eur (slovom tristotri eur a šesťnásť centov) do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu...“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 784/2016 z 27. októbra 2016 ju prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 6 T 2/2001 ústavný súd zistil tento priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 2. januára 2001 prokurátorka Okresnej prokuratúry Kežmarok podala obžalobu na sťažovateľa pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) a § 156 ods. 3 Trestného zákona z roku 1961.

2. Dňa 14. februára 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 2. marec 2001 v súvislosti s tým, že prokurátor na jeho začiatku navrhol posudzovať skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, aj ako trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona.

3. Dňa 2. marca 2001 sa vo veci uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom bol vypočutý obžalovaný, poškodený, súdny znalec a piati svedkovia. Pojednávanie bolo odročené na 12. marec 2001 na účely predvolania ďalších svedkov.

4. Dňa 12. marca 2001 bolo hlavné pojednávanie z dôvodu neprítomnosti predsedu senátu odročené jeho zástupcom na 21. marec 2001.

5. Dňa 21. marca 2001 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom boli vypočutí piati svedkovia. Pojednávanie bolo odročené na 30. marec 2001 na účely opätovného predvolania svedka, ktorý sa nedostavil na hlavné pojednávanie, a na účely predvolania ďalších navrhnutých svedkov.

6. Dňa 30. marca 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 12. apríl 2001 z dôvodu ospravedlnenej neúčasti obžalovaného a jeho obhajcu.

7. Dňa 12. apríla 2001 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom boli vypočutí dvaja svedkovia; pojednávanie bolo odročené na 20. apríl 2001 na účely predvedenia svedka, ktorý sa opakovane nedostavil na pojednávanie.

8. Dňa 20. apríla 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 27. apríl 2001 z dôvodu neúspešného predvedenia dvoch svedkov.

10. Dňa 25. apríla 2001 riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru v Kežmarku oznámil súdu, že predvedenie svedkov na pojednávanie nariadené na 20. apríl 2001 nebolo možné, keďže žiadosť bola polícii doručená až 23. apríla 2001.

9. Dňa 27. apríla 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 7. máj 2001 z dôvodu opätovného neúspešného predvedenia dvoch svedkov.

11. Dňa 2. mája 2001 riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru v Kežmarku oznámil súdu, že predvedenie svedkov na pojednávanie nariadené na 27. apríl 2001 nebolo možné, keďže dotknuté osoby sa doma nenachádzali.

12. Dňa 7. mája 2001 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom boli vypočutí dvaja predvedení svedkovia; pojednávanie bolo odročené na 16. máj 2001 na účely konfrontácie poškodeného so svedkom.

13. Dňa 16. mája 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 31. máj 2001 z dôvodu ospravedlnenej neúčasti poškodeného.

14. Dňa 31. mája 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 14. jún 2001 z dôvodu neúspešného predvedenia svedka.

15. Dňa 14. júna 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na neurčito z dôvodu neúspešného predvedenia svedka a na účely zistenia, či sa dotknutý svedok zdržiava v mieste svojho trvalého bydliska.

16. Dňa 6. júla 2001 riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru v Kežmarku súdu oznámil, že dotknutý svedok sa na známej adrese svojho pobytu zdržiava.

17. Dňa 12. júla 2001 riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru v Kežmarku oznámil súdu, že predvedenie svedka nebolo možné, keďže nebol zastihnutý v mieste svojho bydliska.

18. Dňa 26. septembra 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 8. október 2001 z dôvodu neprítomnosti obžalovaného, ktorému súd nemal vykázané doručenie predvolania, a z dôvodu neprítomnosti poškodeného.

19. Dňa 8. októbra 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 29. október 2001 z dôvodu neprítomnosti obžalovaného, ktorému súd nemal vykázané doručenie predvolania.

20. Dňa 29. októbra 2001 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 6. november 2001 na účely predvolania svedkyne.

21. Dňa 6. novembra 2001 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom boli vypočutí dvaja svedkovia a poškodený a bola vykonaná konfrontácia poškodeného so svedkom. Pojednávanie bol odročené na 9. november 2001 na účely prednesenia záverečných rečí a vyhlásenia rozsudku.

22. Dňa 9. novembra 2001 bol na hlavnom pojednávaní po prednesení záverečných rečí vyhlásený odsudzujúci rozsudok, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie.

23. Dňa 23. januára 2002 obžalovaný písomne odôvodnil svoje odvolanie proti rozsudku z 9. novembra 2001.

24. Dňa 1. februára 2002 poškodený podal vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného.

25. Dňa 14. februára 2002 okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní.

26. Dňa 25. marca 2002 krajský súd vrátil spis okresnému súdu s odôvodnením, že obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania navrhol odňať predmetnú vec Okresnému súdu Kežmarok a prikázať ju inému okresnému súdu bez udania konkrétnych dôvodov, a preto je potrebné obžalovaného k dôvodom návrhu na delegáciu vypočuť, ako aj

zabezpečiť vyjadrenia predsedu senátu, prísediacich a tiež ostatných sudcov okresného súdu.

27. Dňa 30. apríla 2002 bol obžalovaný vypočutý k dôvodom jeho návrhu na delegáciu veci, pričom požiadal o opätovný výsluch za prítomnosti svojho advokáta.

28. Dňa 31. júla 2002 bol obžalovaný opätovne vypočutý k dôvodom jeho návrhu na delegáciu veci.

29. Dňa 28. októbra 2002 okresný súd postúpil spis krajskému súdu na účely rozhodnutia o odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu z 9. novembra 2001.

30. Dňa 13. februára 2003 krajský súd na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní zrušil rozsudok okresného súdu z 9. novembra 2001 podľa § 258 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie podľa § 259 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že skutkové zistenia okresného súdu sú nejasné a neúplné, a okresnému súdu uložil vykonať ďalšie dokazovanie.

31. Dňa 20. februára 2003 krajský súd na neverejnom zasadnutí rozhodol o návrhu obžalovaného na delegáciu veci tak, že predmetná trestná vec sa okresnému súdu neodníma.

32. Dňa 21. marca 2003 bol spis krajským súdom vrátený okresnému súdu.

33. Dňa 6. mája 2004 okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Kežmarok žiadal súd o informáciu, či vo veci bol nariadený termín pojednávania, a žiadal „zabezpečiť ďalší priebeh konania“.

34. Na 14. september 2004 bola odložená plánovaná rekonštrukcia z dôvodu neprítomnosti svedka.

35. Na 22. september 2004 bola odložená plánovaná rekonštrukcia z dôvodu neprítomnosti svedkov.

36. Dňa 6. októbra 2004 bola vykonaná rekonštrukcia na mieste činu.

37. Dňa 8. novembra 2004 obžalovaný podal námietku zaujatosti členov v jeho trestnej veci konajúceho senátu okresného súdu a žiadal, aby vec bola „prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa...“.

38. Dňa 20. apríla 2006 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) postúpil okresnému súdu námietku zaujatosti, ktorú vzniesol poškodený proti predsedovi

senátu krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 9. novembra 2001.

39. Dňa 30. júna 2006 prokurátorka okresnej prokuratúry požiadala okresný súd o nariadenie termínu pojednávania a o „zabezpečenie riadneho priebehu ďalšieho konania“.

40. Dňa 18. septembra 2007 okresný prokurátor vzhľadom na uplynutie dlhej doby od posledného pojednávania požiadal predsedu okresného súdu o „zabezpečenie riadneho priebehu ďalšieho konania“.

41. Dňa 31. januára 2008 obhajca obžalovaného [REDAKOVANÉ] oznámil okresnému súdu ukončenie právneho zastupovania obžalovaného z dôvodu vypovedania plnej moci.

42. Dňa 19. februára 2008 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 11. marec 2008 z dôvodu neprítomnosti obžalovaného, doručenie predvolania ktorému súd nemal vykázané.

43. Dňa 11. marca 2008 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci (z dôvodu neprítomnosti obžalovaného, ktorému doručenie predvolania nebolo okresnému súdu vykázané) odročené na neurčito na účely zistenia miesta pobytu obžalovaného.

44. Dňa 22. mája 2008 okresný súd požiadal Obvodné oddelenie Policajného zboru Kežmarok o doručenie zásielky obžalovanému „z dôvodu, že máme vedomosť o tom, že tento by sa mal nachádzať na adrese trvalého bydliska pravdepodobne po dobu 1 týždňa“.

45. Dňa 7. apríla 2008 obec [REDAKOVANÉ] oznámila okresnému súdu, že obžalovaný „je dlhodobo odcestovaný v zahraničí“.

46. Dňa 27. mája 2008 obžalovaný na okresnom súde nahliadol do súdneho spisu a oznámil, že práve v termíne 3. júna 2008, na ktorý dostal predvolanie na pojednávanie, bude cestovať do zahraničia na dlhšiu dobu. Obžalovaný okresnému súdu zároveň oznámil adresu miesta svojho pobytu v Spojených štátoch amerických.

47. Dňa 3. júna 2008 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci (z dôvodu neprítomnosti poškodeného a obžalovaného, ktorému doručenie predvolania nebolo okresnému súdu vykázané) odročené na 4. august 2008 na účely predvolania poškodeného a obžalovaného z adresy v Spojených štátoch amerických.

48. Dňa 1. júla 2008 obžalovaný (v podstate) oznámil okresnému súdu, že ak ho okresný súd mieni spod obžaloby oslobodiť, súhlasí s konaním pojednávania v jeho neprítomnosti, ak ho však mieni odsúdiť, na pojednávanie je „*schopný sa dostaviť*“.

49. Dňa 4. augusta 2008 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného (za prítomnosti jeho obhajcu [REDAKOVANÉ]), na ktorom súd vyhlásil rozsudok, ktorým uznal obžalovaného za vinného z trestných činov podľa § 155 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) a § 202 ods. 1 Trestného zákona z roku 1961 a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov s podmiennečným odkladom na dva roky.

50. Dňa 6. apríla 2009 okresný súd vyznačil doložku právoplatnosti na rozsudku zo 4. augusta 2008 s dátumom právoplatnosti 24. marca 2009 a vydal uznesenie o povinnosti odsúdeného uhradiť trovy trestného konania určené paušálnou sumou 99,58 €.

51. Dňa 15. júla 2009 bolo okresnému súdu doručené odvolanie obžalovaného proti rozsudku zo 4. augusta 2008. Obžalovaný k odvolaniu tiež uviedol, že ho odoslal okresnému súdu v zákonnej lehote, pochybením poštového úradu však nebolo okresnému súdu doručené.

52. Dňa 14. októbra 2009 okresný súd predložil spis krajskému súdu.

53. Dňa 28. decembra 2009 krajský súd uznesením rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej poškodeným proti predsedovi senátu odvolacieho súdu tak, že nie je vylúčený z vykonávania úkonov v predmetnej trestnej veci.

54. Dňa 2. septembra 2010 krajský súd na verejnom zasadnutí na základe odvolania sťažovateľa zrušil rozsudok okresného súdu zo 4. augusta 2008 podľa § 253 ods. 3 písm. a) a c) Trestného poriadku (zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že konajúci senát nebol správne zložený, že hlavné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený odvolaním napadnutý rozsudok, sa konalo v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, a že okresný súd pred rozhodnutím vo veci nerozhodol o námietke zaujatosti vznesenej obžalovaným.

55. Dňa 23. septembra 2010 bol spis z krajského súdu vrátený okresnému súdu.

56. Dňa 10. mája 2012 podpredseda okresného súdu zastupujúci predsedu okresného súdu opatrením nariadil dohľad nad plynulosťou súdneho konania v predmetnej veci.

57. Dňa 24. mája 2012 okresný súd uznesením rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom (obžalovaným) tak, že predseda senátu ani prísediaci nie sú vylúčení z vykonávania úkonov v predmetnej trestnej veci.

58. Dňa 3. júla 2012 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na neurčito v súvislosti s tým, že sťažovateľ 1. júla 2012 podal sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu o jeho námietke zaujatosti členov senátu.

59. Dňa 17. júla 2012 okresný súd ustanovil sťažovateľovi (obžalovanému) obhajcu.

60. Dňa 15. októbra 2012 okresný súd predložil spis krajskému súdu na účely rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 24. mája 2012.

61. Dňa 28. novembra 2012 krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu z 24. mája 2012 o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom a okresnému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

62. Dňa 21. februára 2013 krajský súd vrátil spis okresnému súdu.

63. Dňa 29. apríla 2013 okresný súd uznesením rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom tak, že predseda senátu ani prísediaci nie sú vylúčení z vykonávania úkonov v predmetnej trestnej veci.

64. Dňa 13. septembra 2013 bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 29. apríla 2013.

65. Dňa 5. decembra 2013 okresný súd predložil spis krajskému súdu na účely rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 29. apríla 2013.

66. Dňa 19. decembra 2013 krajský súd vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený.

67. Dňa 24. apríla 2014 okresný súd znovu predložil spis krajskému súdu na účely rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 29. apríla 2013.

68. Dňa 27. mája 2014 krajský súd uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 29. apríla 2013.

69. Dňa 5. septembra 2014 bol spis z krajského súdu vrátený okresnému súdu.

70. Dňa 19. decembra 2014 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 2. február 2015 z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa (doručenie predvolania okresný súd nemal vykázané).

71. Dňa 2. februára 2015 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 13. apríl 2015 z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa (doručenie predvolania okresný súd nemal vykázané). Dňa 26. februára 2015 bolo súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa, podľa ktorého mu predvolanie na hlavné pojednávanie nariadené na 2. február 2015 bolo v USA doručené až 13. februára 2015.

72. Dňa 13. apríla 2015 bolo hlavné pojednávanie bez prerokovania veci odročené na 9. júl 2015 z dôvodu neprítomnosti prísediaceho, ktorý v deň pojednávania telefonicky oznámil súdu, že „*na pojednávanie ho neuvolnil zamestnávateľ*“.

73. Dňa 9. júla 2015 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom sťažovateľ vyjadril svoj nesúhlas so zmenou zloženia senátu a súhlas s konaním ďalších pojednávaní v jeho neprítomnosti (za prítomnosti jeho obhajcu), okresný súd na tomto pojednávaní tiež vypočul štyroch svedkov. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 13. august 2015 na účely predvolania ďalších svedkov a súdneho znalca.

74. Dňa 13. augusta 2015 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom bol vypočutý poškodený a štyria svedkovia. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 17. september 2015 na účely predvolania ďalších svedkov a súdneho znalca.

75. Dňa 17. septembra 2015 sa na hlavné pojednávanie (okrem iných) nedostavil prísediaci a pojednávanie bolo bez prerokovania veci odročené na 5. október 2015.

76. Dňa 5. októbra 2015 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom bol vypočutý súdny znalec; pojednávanie bolo odročené na 2. november 2015 na účely predvolania svedkov.

77. Dňa 2. novembra 2015 bolo hlavné pojednávanie, na ktoré sa nedostavili predvolaní svedkovia, odročené na neurčito na účely zistenia, „*kedy sa budú* (svedkovia, pozn.) *nachádzať na území SR*“, ako aj na účely zistenia miesta pobytu ďalšieho svedka.

78. Dňa 7. júna 2016 bola vec z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti zákonného sudcu pridelená sudcovi okresného súdu JUDr. Richardovi Burešovi.

79. Dňa 16. júna 2016 bola vec opätovne pridelená sudcovi JUDr. Bohuslavovi Majerníčkovovi po ukončení jeho práceneschopnosti.

Predsedička okresného súdu sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti v prípise č. Spr. 10024/2016 z 29. decembra 2016, v ktorom poukazuje

na priložené vyjadrenie zákonného sudcu konajúceho v posudzovanej veci. Zákonný sudca JUDr. Bohuslav Majerníček vo svojom vyjadrení zo 7. decembra 2016 uvádza:

„Vec napadla do môjho senátu dňa 2. 1. 2001. Prvýkrát vo veci bolo rozhodnuté dňa 9. 11. 2001, pričom tento rozsudok bol rozhodnutím KS v Prešove dňa 13. 2. 2003 zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie.

V čase od 1. 3. 2003 do 31. 12. 2003 som absolvoval stáž na Krajskom súde v Prešove a preto som v tejto veci nekonal.

V konaní bola vykonaná rekonštrukcia prípadu. Dňa 4. 8. 2008 sa opätovne vo veci konalo a vec bola ukončená dňa 24. 3. 2009. Obžalovaný podal odvolanie voči rozsudku až dňa 25. 9. 2009 a to aj priek tomu, že rozsudok prevzal dňa 13. 3. 2009.

Krajský súd v PO rozhodnutím zo dňa 3. 9. 2010 rozsudok, ktorý bol vedený ako právoplatný zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Ďalej sa vo veci pravidelne konalo, posledné pojednávanie bolo odročené dňa 2. 11. 2015 na neurčito za účelom zistenia miest pobytov svedkov.

V roku 2016 som bol dlhodobo práceneschopný a to od 1. 4. 2016 do 10. 6. 2016 a od 13. 9. 2016 do (nečitateľné, pozn.) 11. 2016 a preto sa v tejto veci v roku 2016 nekonalo.“

Sťažovateľ v reakcii na vyjadrenie okresného súdu, resp. zákonného sudcu, po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo svojom podaní zo 17. januára 2017 okrem iného uviedol:

«Pokiaľ ide o ústne pojednávanie, po porade so sťažovateľom navrhujem, aby Ústavný súd SR nariadil v tomto konaní ústne pojednávanie, a to za účelom prejednania a ďalšieho objasnenia veci.

V tomto smere dodávam, že na ústnom pojednávaní má záujem sa zúčastniť aj samotný sťažovateľ, hoci sa dlhodobo zdržiava v USA.

Pre sťažovateľa má prebiehajúce konanie na Ústavnom súde SR veľký (životný) význam, nakoľko trestné konanie na Okresnom súde Kežmarok sa už stalo „súčasťou jeho života“ a preto by sa rád k jeho neobvykle dlho trvajúcejmu priebehu vyjadril aj sám osobne.

K vyjadreniu Okresného súdu Kežmarok v mene sťažovateľa uvádzam nasledovné.

Z vyjadrenia Okresného súdu Kežmarok de facto nijako nevyplýva, z akých konkrétnych dôvodov došlo k vytvoreniu takého skutkového stavu, že trestné konanie nebolo od januára roku 2001 (tzn. po uplynutí už 16 rokov) doposiaľ skončené a naďalej prebieha.

V tejto súvislosti v žiadnom prípade nemôže v konaní na Ústavnom súde SR obstať argumentácia, podľa ktorej konajúci sudca na Okresnom súde Kežmarok v období od 01. 03. 2003 do 31. 12. 2003 absolvoval stáž, prípadne že bol v období od 01. 04. 2016 do 10. 06. 2016 a v období od 13.09.2016 do novembra roku 2016 práceneschopný.

Tieto okolnosti jednak neospravedlňujú nečinnosť súdu a jednak celkom zjavne nemôžu odôvodňovať trvanie (doposiaľ neskončeného a naďalej prebiehajúceho) trestného konania po dobu už 16 rokov.

Naopak, po oboznámení sa s obsahom vyjadrenia Okresného súdu Kežmarok sa u sťažovateľa iba zintenzívnilo jeho presvedčenie o tom, že prieťahy v prebiehajúcom trestnom konaní na Okresnom súde Kežmarok možno bez akýchkoľvek pochybností označiť nielen za celkom zbytočné, ale navyše za extrémne (v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou Ústavného SR v zmysle 3. bodu II. článku ústavnej sťažnosti sťažovateľa).

Z pohľadu uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR po prejednaní veci na ústnom pojednávaní rozhodol tak, ako to sťažovateľ navrhol v závere svojej ústavnej sťažnosti.»

Keďže z vyjadrenia sťažovateľa zo 17. januára 2017 vyplýva jeho nesúhlas s rozhodnutím o jeho sťažnosti bez ústneho pojednávania, ústavný súd nariadil v posudzovanej verejné zasadnutie na 14. marec 2017.

Z účasti na verejnom ústnom pojednávaní sa ospravedlnil okresný súd listom jeho predsedníčky z 8. marca 2017, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „*neočakávame od tohto pojednávania ďalšie objasnenie veci. Všetky skutočnosti rozhodné vo veci vyplývajú z obsahu spisu ...*“. Sťažovateľ a jeho právny zástupca sa verejného pojednávania zúčastnili.

Po otvorení verejného pojednávania a zhrnutí doterajšieho priebehu napadnutého konania predseda senátu udelil slovo sťažovateľovi a jeho právnomu zástupcovi. Právny zástupca sťažovateľa, poukazujúc na argumentáciu obsiahnutú v sťažnosti, zdôraznil,

že sťažovateľ zotrúva na svojom návrhu rozhodnutia (petite), a poznamenal, že k otázke opodstatnenosti požadovaného finančného zadosťučinenia sa vyjadrí samotný sťažovateľ. Sťažovateľ vo svojom vystúpení zvýraznil najmä negatívne dopady viac ako 16 rokov trvajúceho trestného stíhania na jeho rodinný život a poukázal tiež na vysoké finančné náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s účasťou na súdnych pojednávaniach (vzhľadom na skutočnosť, že v súčasnosti sa zdržiava v USA), konštatujúc, že mu dlhotrvajúcim súdnym konaním bola spôsobená nielen nemajetková, ale aj majetková ujma. Na otázku predsedu senátu o aktuálnom stave napadnutého konania právny zástupca sťažovateľa informoval ústavný súd o tom, že okresný súd nariadil termín ďalšieho hlavného pojednávania na 23. marec 2017, na ktorom by mali byť vypočutí dvaja (noví) svedkovia. Právo záverečného slova sťažovateľ a ani jeho právny zástupca nevyužili.

Po prerušení ústneho pojednávania na účely porady senátu ústavný súd vyhlásil nález.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa v posudzovanej veci domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, ako aj porušenia práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty účastníkov, resp. strán konania.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Predmetom napadnutého konania okresného súdu je rozhodovanie o obžalobe z 2. januára 2001 podanej proti sťažovateľovi pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) a § 156 ods. 3 v tom čase platného a účinného Trestného zákona z roku 1961. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že ide o trestnú vec, ktorá tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov a spravidla sa nevyznačuje zvýšenou skutkovou alebo právnou zložitou.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 6 T 2/2001 podľa názoru ústavného súdu nemožno vyvodit', že by doterajšia zjavne neprimeraná dĺžka napadnutého konania bola primárne spôsobená právnou alebo skutkovou zložitost'ou posudzovanej veci, pričom ani zákonný sudca vo svojom vyjadrení k s'ťažnosti nepoukazuje na zložitost' veci. Napriek uvedenému ústavný súd vzal do úvahy, že na plynulosť priebehu napadnutého konania objektívne vplýva skutočnosť, že s'ťažovateľ sa zdržiava v zahraničí (USA). Primerane zohľadňujúc uvedenú skutočnosť, ústavný súd konštatuje, že právna alebo faktická zložitost' posudzovanej veci nie je skutočnosťou, ktorá by podstatnou mierou prispela k (doterajšej) zjavne neprimeranej dĺžke napadnutého konania. Z hľadiska hodnotenia povahy veci ústavný súd vzal tiež do úvahy všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESĽP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konania v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobnostných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03, I. ÚS 80/06, IV. ÚS 449/2010).

2. Pri hodnotení správania s'ťažovateľa ako obžalovaného v napadnutom trestnom konaní ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mohla byť osobitne pričítaná na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. S'ťažovateľ sa síce dlhodobo zdržiava v zahraničí, v konaní využíva svoje oprávnenie na podávanie procesných návrhov (návrh na delegáciu veci, námietka zaujatosti), tieto skutočnosti však podľa názoru ústavného súdu nevytvárali v napadnutom konaní takú prekážku, ktorá by okresnému súdu v relevantnej miere bránila postupovať sústredenejšie smerom k meritórnemu rozhodnutiu. Ústavný súd preto v okolnostiach posudzovanej veci konštatuje, že správanie s'ťažovateľa nemalo na (doterajšiu) celkovú dobu trvania napadnutého konania (viac ako 16 rokov) žiadny zásadnejší negatívny vplyv.
3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z doterajšieho priebehu napadnutého konania popísaného v časti I tohto nálezu vyplýva, že ide o konanie poznačené dlhodobou neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu (obdobie od 21. marca 2003 do 14. septembra 2004, obdobie od 6. októbra 2004 do 19. februára 2008, obdobie od 23. septembra 2010 do 24. mája 2012, celý rok 2016), pričom doba, v ktorej okresný súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu veci, dosahuje takmer 10 rokov. Podľa názoru ústavného súdu je postup okresného súdu v napadnutom konaní poznačený aj neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (napr. opakované nedoručenie predvolania sťažovateľovi ako obžalovanému a následné odročenie pojednávania z dôvodu jeho neprítomnosti, odročovanie pojednávania z dôvodu neúčasti predsedu senátu, resp. prísediacich, odročovanie pojednávania z dôvodu neúspešného predvedenia svedkov, opakované predčasné predloženie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o uplatnených opravných prostriedkoch), čo taktiež významnou mierou prispelo k celkovej dĺžke napadnutého konania. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (napr. IV. ÚS 98/2012) pričítal na ťarchu okresného súdu aj skutočnosť, že jeho meritórne rozhodnutia (rozsudky z 9. novembra 2001 a zo 4. augusta 2008) boli odvolacím krajským súdom zrušené a vec bola vrátená prvostupňovému súdu z dôvodov, ktoré taktiež svedčia o neefektívnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní (nejasné a neúplné skutkové zistenia okresného súdu; nesprávne zloženie konajúceho senátu; konanie v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonom ustanovené podmienky; nerozhodnutie o námietke zaujatosti vznesenej obžalovaným pred meritórnym rozhodnutím).

Nad rámec dosiaľ uvedeného ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že doterajšia dĺžka napadnutého konania presahujúca 16 rokov je v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná a sama osebe je spôsobilým

dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva účastníka, resp. strany takého konania, na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 155/09, IV. ÚS 82/2010).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že dlhodobou neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu v napadnutom konaní, ktorého už doterajšia celková dĺžka je z ústavného hľadiska celkom zjavne neakceptovateľná, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto vyslovil, že označené práva sťažovateľa porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže napadnuté konanie okresného súdu nebolo ešte v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu konať vo veci sťažovateľa bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

III.1 K návrhu na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 €, pričom svoj návrh odôvodňuje v sťažnosti najmä takto:

«Sťažovateľ je ďalej presvedčený o tom, že v dôsledku vzniknutých zbytočných prieťahov v konaní pred Okresným súdom Kežmarok má právny nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie, a to s poukazom na všetky skutočnosti, uvedené v tejto ústavnej sťažnosti.

Osobitne, resp. navyše sťažovateľ uvádza, že sa vo svojom živote vždy snažil ku všetkému pristupovať svedomito a riadne si plnil všetky svoje povinnosti. O to viac je pre neho aj k dnešnému dňu nesmierne zarážajúce, že bol v minulosti obvinený a následne obžalovaný zo spáchania trestného činu, ktorého sa vôbec nedopustil, naopak on bol zranený a poškodený konaním policajta.

Napriek tejto nespravodlivosti (pokiaľ ide o obvinenie a následné obžalovanie zo spáchania trestného činu), sa sťažovateľ k tejto skutočnosti postavil zodpovedne a voči podanej obžalobe sa v plnej miere obhajoval s cieľom preukázať svoju nevinu.

V súčasnosti už sťažovateľ vie, že svojím blízkym, kamarátom, známym a okoliu už s odstupom tak dlhého času spätne nedokáže vysvetliť, že to, z čoho bol v minulosti obvinený a obžalovaný nespáchal a bol spod obžaloby oslobodený. Jeho tzv. „biľag“, či „stigma“, že bol trestne stíhaný, sa ním bude ťahať už do konca jeho života, pričom

sťažovateľ sa domnieva, že toto nezmení ani prípadný pre neho priaznivý výsledok trestného konania.

Sťažovateľ v tejto súvislosti nevie ani opísať, aké ťažkosti mu predmetné trestné stíhanie už po dobu 15 a pol roka spôsobuje a ako s touto skutočnosťou vnútorne bojuje, dlhodobo sa trápi, oberá ho to o čas, energiu, nemalé prostriedky, zaťažuje to jeho najbližšiu rodinu, nakoľko ide o čestného a zodpovedného človeka, ktorého bude už navždy sužovať, že voči nemu bolo nespravodlivo vedené trestné stíhanie bez ohľadu na prípadnú kompenzáciu. Sťažovateľ myslí na predmetné trestné stíhanie takmer každý deň a doposiaľ márne dúfa, že sa toto stíhanie čoskoro skončí a vyjde najavo pravda o jeho nevine.

Predovšetkým z pohľadu týchto okolností podľa sťažovateľa nemožno neefektívny a celkom zjavne nevhodný postup Okresného súdu Kežmarok s odstupom času ničím ospravedlniť. Napriek tomu môže priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľovi aspoň čiastočne zmierniť vytvorené obdobie právnej neistoty a prehĺbujúcej sa nedôvery sťažovateľa vo vzťahu k súdnictvu Slovenskej republiky.

... Pokiaľ ide o samotnú výšku primeraného finančného zadosťučinenia, sťažovateľ pri jej určení (v III. článku tejto ústavnej sťažnosti) vychádzal najmä z doterajšej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR a ESLP v obdobných veciach, a to pri zohľadnení jednotlivých okolností tohto konkrétneho prípadu, najmä citovej, emocionálnej a nemateriálnej ujmy, ktorá mu tým vznikla.»

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku napadnutého konania spôsobenú dlhodobou nečinnosťou, ale aj neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu, význam výsledku napadnutého konania pre sťažovateľa a povahu predmetu konania, ktorým je otázka (ne)preukázania viny sťažovateľa za spáchanie trestného činu, ako aj svoju doterajšiu judikatúru týkajúcu sa výšky priznaného finančného zadosťučinenia v porovnateľných veciach, ústavný súd dospel

k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume 8 000 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Nad rámec uvedeného ústavný súd vo vzťahu k odôvodneniu návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia poznamenáva, že finančné zadosťučinenie priznané podľa čl. 127 ods. 3 ústavy za porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ku ktorému došlo v trestnom konaní, nemá a nemôže mať povahu náhrady škody, ktorá by bola kompenzáciou za trestné stíhanie sťažovateľa, ktorý je presvedčený o jeho neopodstatnenosti. Pre prípadné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty (uplatniteľné po právoplatnom skončení veci, pozn.), odlišné od inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy.

III.2 K úhrade trov konania

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil nárok na úhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátom, a to v sume 303,16 €. Uplatnená náhrada trov pri dvoch úkonoch právnej služby vykonaných advokátom v roku 2016 pozostáva z odmeny za každý úkon právnej služby vo výške 143 € a z režijného paušálu za každý úkon vo výške 8,58 €.

Keďže sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca, ani napriek výzve ústavného súdu na verejnom ústnom pojednávaní o prípadnom doplnení petitu svoj návrh na úhradu trov konania nedoplnili, ústavný súd bol týmto návrhom v zmysle § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný. Vzhľadom na skutočnosť, že suma úhrady trov požadovaná

sťažovateľom neodporovala príslušným ustanoveniam vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľovi úhradu trov konania spojených s jeho právnym zatupovaním v ním požadovanej sume (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. marca 2017